

Boenke boenke boenk

Is het mij gepermitteerd dat ik nog een anekdote vertel over mijn wereldberoemde Veurensse stadsgenoot, Paul Delvaux. Ja? Dank u! Hij zal zich niet omkeren in zijn graf, er zal geen schilderij van hem van de muur vallen, ze zullen in het Delvauxmuseum van Koksijde geen bezoeker minder tellen door mijn verhaal en de geldelijke waarde van zijn meesterwerken zal er zeker niet door gekelderd worden. Alleman mag het weten, de grote meester had in zijn ouwe dag nog een nieuwe auto besteld in de garage waar ik ook klant was. Een mooie witte auto, zoals hij afgedrukt stond in de folder... Ja precies dat wit moest hij hebben. Na twee maanden wachten was de witte wagen binnen. Maar o wee...dat wit...hoe kan dat nu...dat was niet het zelfde wit van op die folder. Bon Dieu, ce n' est pas possible! Meneer Delvaux, wereldwijd geprezen om de fijngevoeligheid van zijn kleurpalet, was er het hart van in. Daar kon hij niet mee leven, laat staan rondrijden, met dat verkeerde wit. Onze garagist was er ook niet goed van. Dit had hij nog nooit meegemaakt. Wit is toch wit, zoveel kabaal om zo'n futiliteit, zal hij gedacht hebben.

Hoe de affaire uiteindelijk afgelopen is heb ik nooit geweten. Hebben ze in de fabriek dan toch voor hem het uitverkoren wit gespoten? Misschien heeft de bejaarde schilder sedert dat verkeerde wit nooit meer in auto gereden. Dat is ook mogelijk. De grote meester is trouwens langzaamaan helemaal blind geworden.

Waarom vertel ik dat nu? Met een paar vrienden gaan we een tentoonstelling (van mezelf) bekijken, hier in de buurt. Het werd middag en onze innerlijke mens begon te protesteren. Ik had gehoord dat daar aan den overkant een goed eethuis was. Alien daarheen! 't Was er volle bak, godzijdank was er nog precies een tafeltje van vier vrij. Maar o wee, boven ons hoofd, uit het plafond of ergens uit de muur ...boenke boenke boenk, een veel te luide basgitaar en een droge nijldige drum. Geen melodie, geen menselijke stem, geen gezang, alleen maar boenkeboenk. Op slag had ik geen honger meer. Ik voelde een lichte kramp in mijn darmen. Wat is dat manneke lichtgeraakt. Mijn gezelschap probeerde mij te paaien....kom trek het u niet aan, allez, zo erg is dat nu toch niet, ge moet daar niet naar luisteren, kijk, niemand stoort zich daaraan.

Kijk, er bestaat zo ongelooflijk veel schoon muziek, dat we niet lang genoeg zullen kunnen leven om alles één keer gehoord te hebben. Ooit al van Beethoven gehoord of van Johan Sebastian Bach! Ge weet toch wie Telemann is en dat Jozef Haydn prachtige strijkkwartetten geschreven heeft, om nog te zwijgen van de goddelijke Mozart. Probeer eens Dvorak en Shostakovich. Mag ik u Archangelo Corelli aanbevelen bij uw gebakken tongetjes. Ik weet wel dat ge in een restaurantje in een stadje aan zee geen monniken van Chevetogne moet laten zingen of "Der Tod und das Mädchen" van Schubert moet opleggen en de Mattheuspassie moet afdraaien terwijl ge uw mosselen-provençale eet, Maar leg dan eens Django Reinhardt op met zijn vlugge gekwetste vingers, of laat Miles Davis zo hemels op zijn trompet blazen. In 's hemelsnaam toch geen boenkeboenk bij uwe verwenkoffie,

Ik ben recht gestaan, "kom, we zijn hier weg". Gedwee zijn mijn vrienden mee naar buiten gestapt. Er was dus weer een tafel van vier vrij. We werden niet nagekeken. We zagen niets dan blije jonge levenslustige mensen, ze keken dwars door me heen. "Hé, ik word transparant...ja ik word oud" heb ik gefluisterd aan mijn gezelschap. Misschien word ik ook nog doof. Dat zal uiteindelijk wel de oplossing zijn voor ouwe licht gestoorde mannen zoals ik. Zou de schepping dan toch nog barmhartig zijn. Den enen blind en den anderen doof. Den enen 't juiste wit en den anderen de juiste muziek.

Lieve lezer, wees gerust, die middag vonden we wat verder een eethuisje, heel fijne keuken, onze tafel bedekt met een schoon wit, ja witter dan wit tafelkleed en uit de muur en uit het plafond, niets , helemaal niets dan een zalige stilte.